

Konkurrens-konvention: Negativa dubblingar

Ursprung: Roth-Stone-systemet, skapat av Alvin Roth och Tobias Stone

Skapat datum: Mitten av 1950-talet

Syfte: Fram till början och mitten av 50-talet var en dubbling av ett inkliv en ren straffdubbling, baserat på ett gott trumfinnehav. Den store teoretikern Alvin Roth insåg att budet i stället kunde användas för att lösa mångt budproblem, där man hade styrka för ett vilja deltaga i budgivningen, men inget bra beskrivande bud att avge. Därmed var den negativa dubblingen född, även om den med anledning av en viss samtida satellit kom att kallas Sputnikdubbling.

Beskrivning

Den negativa dubblingen används efter öppningsbudet 1 trick i färg och motståndarnas inkliv med eller utan hopp. Dubblaren indikerar längd i de objudna färgerna och styrka för den tricknivån han ber partnern att bjuda på.

Detta innebär på entricksnivån ett minimum av ungefär 6 hp och ett par poäng mer på tvåtricksnivån, säg 8 hp. För en negativ dubbling på treläget behöver man normalt åtminstone ca 10 hp.

Övriga bud av svararen behöll åtminstone i begynnelsen sin ursprungliga innebörd, men numera finns det många som föredrar att låta 2 trick i ny färg över inklivet vara okrav.

Fortsatt budgivning

Öppnaren skall främst redovisa stöd (4-korts) i någon av de objudna färgerna. Om sådant saknas bjuder man om en egen långfärg eller sang. Med mervärden kan öppnaren avge ett hoppande återbud enligt samma principer. Ett straffpass är relativt ovanligt, eftersom man sitter före inklivaren med längden i dennes trumf.

Efter inkliv med 1♥/♠

En bra grunddefinition för en dubbling av 1♠ efter partnerns öppning med 1♣/♦ är att man indikerar en hand som kunde ha bjudit 1♥. Med femkorts hjärter och åtminstone 10 hp är det klassiska budet 2♥ som rondkrav, även om alltså vissa föredrar att ha det som okrav.

Detta innebär givetvis även att en dubbling av 1♠ följt av 2♥ har olika betydelser. Den klassiska tolkningen är att minst femkortsfärg finns men att styrkan inte räckte till ett direkt 2♥. Den alternativa tolkningen är förstås att D följt av 2♥ är rondkrav.

En dubbling av inklivet 1♥ innehöll från början helst fyrkortsstöd i både spader och den objudna lågfärgen. Med tiden har dubblingen dock fått uppgiften att klara ut innehavet av spader. Här finns två skolor. Om man har minst fyra spader kan man ju bjuda 1♠ och låta dubblingen förneka spader, men det är ganska vanligt att 1♠ tenderar till att visa femkortsfärg och att fyrkortsfärgen redovisas med en dubbling.

Efter andra inkliv

Man brukar säga att en negativ dubbling visar "intresse" för objudna högfärger och förhoppningsvis anpassning även till objudna lågfärger. Om inklivet är 1♦ över 1♣ kan man ju helt enkelt bjuda en fyrkorts högfärg om man har en, medan många föredrar att dubbla negativt för att visa fyra kort i båda högfärgerna.

Detta resonemang blir än mer vanligt efter inklivet 2♣ över 1♦ eller 2♦ över 1♣ - 4-4 i högfärgerna. Ju högre inklivet är desto större bör kraven vara på stöd i objudna färger, speciellt då objudna högfärger.

Variationer: Det vimlar av mer eller mindre finurliga varianter och personliga tillämpningar av negativa dubblingar. Man kan exempelvis spela så att en dubbling av inkliv i billigaste färg eller högst 1♥ är straffdubbling, medan mera spärrande inkliv bemöts med negativa dubblingar. Somliga kan nöja sig med att enbart låta dubblingen av 1♠-inklivet över 1♣/♦ visa hjärter, medan andra dubblar hoppinkliv negativt och straffdubblar enkla inkliv.

En annan variant är att använda negativa dubblingar på zoninkliv och straffdubblingar av ozoninkliv. Motivet till detta är förstås att zoninkliven tenderar att vara lite sundare, och därmed mera sällan tilldra sig intresse från en straffdubblare. Å andra sidan är dubblade straffar i zonen mera lukrativa.

Den som funderar i dessa banor, bör kanske prova att spela med s k "kravpass", för att både kunna dubbla negativt och ta hand om oförsiktiga eller oturliga inklivare. Detta innebär att pass av svararen är krav till öppnaren att hålla öppet med en dubbling om inklivet passas fram till denne, förutsatt att han har en hand som hade passat på en straffdubbling. På det sättet försöker man att både äta kakan och ha den kvar, d v s att kunna straffdubbla motståndarna trots att man använder negativa dubblingar. En konsekvens blir naturligtvis att det kan bli problematiskt att skilja mellan en pliktskyldig dubbling i sista hand och en dubbling som baseras på mervärden.

Det finns några varianter som går ut på att dubbla med relativt jämna händer. En är *Aktionsdubblingen*, som uppfanns av Kenneth Lebensold, USA. Den indikerar en relativt jämn hand utan trumfstöd med 2-4 kort i fiendens färg. Partnern till dubblaren står ofta med på en balanserad hand, men med två trumf vardera är detta sällan bra. Konventionen kräver en hög etisk standard av utövarna, så att det inte blir alltför lätt att undvika detta.

Styrkedubblingen är av samma slag, mera baserad på styrka än på längd i inklivsfärgen. Den är dock mera upplysningsdubbling än *Förslagsdubblingen*, som också oftast är en balanserad dubbling, och ber partnern se över sin defensivstyrka innan han accepterar förslaget.

[*Maximum Overcall Doubles*](#) (MOD) är också ett slags negativa dubblingar, som inviterar till utgång i den egna trumfen.

Numera är det vedertaget att även räkna s k "[*bakdubblingar*](#)" till de negativa dubblingarna.

Ytterligare en form av negativa dubblingar är [*svarsdubblingen*](#), som framförallt används sedan motståndarna stöttat varandra efter vår upplysningsdubbling.

Länkar:

Version & datum: 1 - 2002-02-09
Beskrivet av: Sven-Olov Flodqvist